

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 349

Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2016

Διωγμός ὁ κληρὸς τῶν Ἀγίων

Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

Πρὸς Κυριακὸν ἐπίσκοπον ἐν ἐξορίᾳ

ὄντα καὶ αὐτόν

Κατανόησον
δέ τον Δεσπότην,
πῶς εὐθύς ἀπὸ
τῶν σπαργάνων
ἐδιώκετο καὶ εἰς
βάρβαρον γῆν

ἀπερρίπτετο, ὁ τὸν κόσμον κατέχων,
τύπος ἡμῖν γενόμενος τοῦ μή ἐκκακεῖν
ἐν τοῖς πειρασμοῖς. Ἀνάμνησαι τό πά-
θος τοῦ Σωτῆρος, ὅσας ὕβρεις δι' ἡμᾶς
ὑπέμεινεν. Οἱ μὲν γάρ αὐτόν Σαμαρεί-
την ἐκάλουν, οἱ δὲ δαιμονιῶντα καὶ
γαστρίμαργον καὶ ψευδοπροφήτην.
Λέγουσι γάρ· “Ἰδοὺ ἄνθρωπος φάγος
καὶ οἶνοπότης”, καί, ὅτι “ἐν τῷ ἄρ-
χοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ

Σκέψου καὶ τὸν Δεσπότη, πῶς
ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὰ σπάργανά του
διωκόταν καὶ ἐξοριζόταν σὲ βάρβα-
ρη χώρα, αὐτός ποὺ κατέχει τὸν κό-
σμο, κι ἔτσι ἔγινε ὑπόδειγμα νὰ μὴ λει-
ποψυχοῦμε στοὺς πειρασμούς. Θυμή-
σου τό πάθος τοῦ Σωτῆρα, πόσες τα-
πεινώσεις ὑπέμεινε γιὰ χάρη μας. Για-
τί ἄλλοι τὸν ἀποκαλοῦσαν Σαμαρεί-
τη καὶ ἄλλοι δαιμονιζόμενο καὶ λαί-
μαργο καὶ ψευδοπροφήτη. Γιατί ἔλε-
γαν: “νὰ ἄνθρωπος λαίμαργος καὶ
πότης” καὶ ὅτι “στό ὄνομα τοῦ ἄρ-
χοντα τῶν δαιμονίων βγάζει τὰ δαι-
μόνια”. Τί πάλι πάθαινε ὅταν πῆγαν
νὰ τὸν γκρεμίσουν καὶ ὅταν ἔφτυναν

δαιμόνια". Τί δέ ὅτε ἤγον αὐτόν κρημνίσαι καί ὅτε εἰς τό πρόσωπον αὐτοῦ ἐνέπτυν; Τί δέ ὅτε τήν χλαμύδα αὐτῷ περιετίθουν καί ἀκάνθινον στέφανον καί προσεκύνουν αὐτόν καί ὅτε ἐμπαίζοντες καί πᾶν εἶδος χλεύης αὐτῷ ἐπάγοντες, τί δέ ὅτε ραπίσματα αὐτῷ ἐδίδουν; ὅτε ὄξος καί τήν χολήν αὐτόν ἐπότιζον; ὅτε τῷ καλάμῳ τήν κεφαλὴν αὐτοῦ ἔτυπτον, καί ὅτε περιῆγον αὐτόν οἱ αἰμοβόροι ἐκεῖνοι κύνες; Τί δέ ὅτε ἐπὶ τό πάθος ἤγετο γυμνός καί πάντες αὐτόν κατέλιπον οἱ μαθηταί, καί ὁ εἷς μὲν αὐτόν προέδωκεν, εἷς δέ ἠρνήσατο, οἱ δέ ἄλλοι ἐδραπέτευσαν, καί μόνος εἰστήκει γυμνός ἐν μέσῳ τῶν ὄχλων ἐκείνων; Ἑορτή γάρ ἦν ἡ ἅπαντας συνάγουσα τότε· καί ὅτε ὡς πονηρόν ἐν μέσῳ κακούργων αὐτόν ἐσταύρωσαν καί ἄταφος ἐκρέματο καί οὔτε κατήνεγκαν αὐτόν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, ἕως οὔ τις αὐτόν ἐξητήσατο, ἵνα αὐτόν θάψῃ; Μνήσθητι ὅτι ταφῆς οὐκ ἤξιώθη, καί ὅτι ψόγον πονηρόν κατ' αὐτοῦ ἀπεφάναντο ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἔκλεψαν αὐτόν καί οὐκ ἀνέστη.

Ὑπομνήσθητι δέ καί τοὺς ἀποστόλους, ὅτι πανταχόθεν ἐδιώκοντο καί κατεκρύπτοντο, ἐν ταῖς πόλεσι μὴ δυνάμενοι φανῆναι· πῶς ὁ Πέτρος παρὰ Σίμωνι τῷ βυρσεῖ κατεκρύπτετο, καί ὁ Παῦλος παρὰ τῇ πορφυροπώλιδι γυναικί, ὅτι οὐκ εἶχον παρὰ τοῖς πλουσίοις παρρησίαν. Ἀλλ' ὕστερον πάντα ὁμαλά ἐγένετο αὐτοῖς. Οὕτω καί νῦν μὴ ἀθυμήσης.

(ΕΠΕ, τ. 38, σελ. 238)

στό πρόσωπό του; Καί τί ὅταν τοῦ φοροῦσαν τήν χλαμύδα καί ἀκάνθινο στεφάνι καί τόν προσκυνοῦσαν, κοροϊδεύοντάς τον καί προκαλώντας του κάθε εἶδους ἐμπαιγμό, καί τί ὅταν τοῦ ἔδιναν ραπίσματα, ὅταν τόν πότιζαν ξύδι καί χολή, ὅταν χτυποῦσαν τό κεφάλι του μέ τό καλάμι καί ὅταν τόν περιέφεραν ἐδῶ καί κεῖ ἐκεῖνα τά αἰμοβόρα σκυλιά; Καί τί ὅταν τόν ὀδηγοῦσαν γυμνό στό πάθος καί ὅλοι οἱ μαθητές του τόν εἶχαν ἐγκαταλείψει καί ἕνας τόν πρόδωσε, ἄλλος πάλι τόν ἀρνήθηκε καί οἱ ἄλλοι δραπέτευσαν καί στεκόταν μόνος γυμνός ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνο τόν ὄχλο; Γιατί ἡ γιορτή ἦταν αὐτή πού τοὺς εἶχε τότε συγκεντρῶσει ὅλους. Καί ὅταν σάν πονηρό ἄνθρωπο τόν σταύρωσαν μεταξύ τῶν κακούργων καί κρεμόταν ἄταφος καί οὔτε τόν κατέβασαν ἀπὸ τόν σταυρό, μέχρι πού κάποιος ζήτησε γιὰ νά τόν θάψῃ; Θυμήσου ὅτι δέν ἀξιώθηκε νά ταφεῖ καί ὅτι ἐκστόμισαν ἐναντίον του βαριά κατηγορία ὅτι τόν ἔκλεψαν οἱ μαθητές του καί δέν ἀναστήθηκε.

Θυμήσου ἐπίσης καί τοὺς ἀποστόλους, οἱ ὅποιοι ἀπὸ παντοῦ διώχονταν καί κρύβονταν μὴ μπορώντας νά ἐμφανισθοῦν μέσα στίς πόλεις. Θυμήσου ὅτι ὁ Πέτρος κρυβόταν στόν Σίμωνα τόν βυρσοδέψη καί ὁ Παῦλος στή γυναῖκα πού ἦταν ἔμπορος πορφυρῶν ὑφασμάτων, γιατί δέν εἶχαν θάρρος νά προσφύγουν σέ πλούσιους. Ἀλλ' ὕστερα ὅλα ἐξελίχθηκαν ὁμαλά γι' αὐτούς. Ἔτσι καί τώρα νά μὴ στεναχωρεῖσαι.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Κγ

Ἡ δεύτερη έξορία

Τό 1996 υπήρξε καί ἕνα ἄλλο μεγάλο φορτίο θλίψης γιά τόν Ἀττικῆς Νικόδημο. Ὁ ἀγαπητός ἀδελφός του καί συναγωνιστής του, Λαρίσης Θεολόγος, περπατοῦσε τά τελευταῖα βήματα τῆς ἐπίγειας ἀγιασμένης ζωῆς του. Μετά τήν σοβαρή ἐπέμβαση τόν Δεκέμβριο τοῦ 1995 οἱ προβλέψεις τῶν γιατρῶν γιά τήν υἰεία του ἦταν δυσοίωνες. Καί ὁ Λαρίσης Θεολόγος προχωροῦσε καί μέ ἕνα ἀκόμα σταυρό, αὐτόν τῆς ἀσθενείας του.

Τά πρῶτα δείγματα ὅτι πλησιάζει τό τέλος δόθηκαν τόν Φεβρουάριο τοῦ 1996, λίγο μετά τήν διάσκεψη στό Σ.τ.Ε. γιά τίς προσφυγές τῶν τριῶν μητροπολιτῶν. Τό ἀποτέλεσμα τῆς διάσκεψης ἔγινε γνωστό στά μέσα μαζικῆς ἐπικοινωνίας. Τίς μέρες ἐκεῖνες ἔγινε εἰσαγωγή τοῦ Λαρίσης Θεολόγου στό νοσοκομεῖο τῆς Λαρίσης μέ καρδιακά προβλήματα καί ἀφοῦ παρέμεινε μερικές μέρες ξαναβγήκε. Ἡ δημοσίευση τῶν ἀποφάσεων τοῦ Σ.τ.Ε. (14-6-1996) τόν βρῆκε σέ μεγάλη ἐπιδείνωση τῆς υἰείας του. Στά μέσα Ἰουλίου, πού ὁ καταπατητής τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου τῆς Λαρίσας πῆρε καί τό διάταγμα καί ἤρθε στη Λάρισα νά λειτουργήσῃ πανηγυρικά(!), ὁ Λαρίσης Θεολόγος βρισκόταν βαριά ἄρρωστος στό νοσοκομεῖο. Ἐτσι στίς 31 Ἰουλίου 1996 ὁ μαρτυρικός ἐπίσκοπος μέ τή γαλήνια μορφή καί τό χαριτωμένο χαμόγελο κοιμήθηκε στήν

μονάδα ἐντατικῆς θεραπείας τοῦ γενικοῦ νοσοκομείου Λαρίσης καί παρέδωσε τήν ψυχή του στόν Κύριο.

Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία του ἦταν μιά σύνοδος ἐπισκόπων, πρεσβυτέρων, μοναχῶν καί πλήθους λαοῦ πού ἐκίνησαν ἀπό ὅλα τά σημεῖα τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικράτειας γιά νά ἀποδώσουν τιμή στόν ἅγιο καί ἀγωνιστή ἱεράρχη. Στήν νεκρώσιμη αὐτή ἀκολουθία ἔσπασε ἕνα ἀπόστημα πού ταλαιπωροῦσε τό ἱεραρχικό σῶμα. Ἡ ἀγία μορφή τοῦ Θεολόγου ἤλκυσε μητροπολίτες νά τολμήσουν, ἀψηφώντας τόν κίνδυνο καί τίς συνέπειες, νά ἔρθουν καί νά τελέσουν τήν νεκρώσιμη ἀκολουθία μαζί μέ τούς διωκόμενους καί «ἀκοινώνητους» ἱεράρχες Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνο καί Ἀττικῆς Νικόδημο. Μαζί μέ «ἀκοινώνητους» ἐπισκόπους προσευχή γιά τήν ψυχή ἑνός ἐπίσης «ἀκοινώνητου» -πού ὅμως στήν ἐξόδιο ἀκολουθία του συνήγαγε «ἐπὶ τῷ αὐτῷ» ὅλη τήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία! Σημειωτέον ὅτι οἱ μητροπολίτες Σιδηροκάστρου Ἰωάννης, Καρυστίας Σεραφεῖμ, Κιλκισίου Ἀπόστολος, Κονίστης Ἀνδρέας καί ὁ μητροπολίτης Εὐρίπου Βασίλειος, πού μετεῖχαν μαζί μέ τούς Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνο καί Ἀττικῆς Νικόδημο στήν ἐξόδιο ἀκολουθία, μετά ἀπό καταγγελία τοῦ Ἰγνατίου Λάππα (πού βιάστηκε, λίγες μέρες πρό τοῦ θανάτου τοῦ Λαρίσης Θεολόγου,

νά δηλώσει και νά παρουσιασθεῖ πανηγυρικά νόμιμος μητροπολίτης), βρέθηκαν νά διώκονται ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο (τούς ζητήθηκαν ἐξηγήσεις, ὁρίσθηκε ἀνακριτής, τούς κάλεσε νά ἀπολογηθοῦν κ.ἄ). Στό τέλος, ἕνα χρόνο μετά καί πλέον, μέ νέα ἀπόφαση τῆς Συνόδου, σταμάτησε ὅλη αὐτή ἡ δίωξη ἐκφοβισμοῦ.

Στήν ἐξόδιο ἀκολουθία τοῦ Λαρίσης Θεολόγου ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος συντετριμμένος γιά τήν ἀπουσία τοῦ τόσο ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ προσέφερε «θυμίαμα, στόν ἱερομάρτυρα τῆς Λαρίσης Θεολόγου» τά παρακάτω λόγια:

«Ἀδελφέ Θεολόγε,

Οἱ «ἀδελφοί» σου, οἱ «συνεπίσκοποι» σου καί «συλλειτουργοί» σου «ἔθθηκαν ἐπὶ τήν κεφαλὴν σου στέφανον ἐξ ἀκανθῶν».

«Ὁ λαός τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος», ἀποτύπωσε, ἀνεξήγηλη, στή συνεδρίᾳ του τήν εἰκόνα σου, πλαισιωμένη μέ τό φωτοστέφανο τοῦ ἁγίου.

Καί «τό ἄρνιον, τό ἐσθηκός ὡς ἐσφαγμένον» (Ἀποκάλυψ. ε 6), ὁ σταυρωμένος Κύριός μας σέ ὑποδέχτηκε κατὰ τή σημαδιακή μέρα τῆς προόδου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, στεφανωμένο μέ τή δόξα τοῦ μεγαλομάρτυρα.

Εἰκοσιδύο ὁλόκληρα χρόνια βημάτισες στήν κοιλάδα τοῦ θανάτου. Γεύτηκες τό ἀνάδελφο τῶν «ἀδελφῶν». Τό ἄσβεστο μῖσος τῶν «κηρύκων τῆς ἀγάπης». Τόν πόλεμο τῶν «λεπουργῶν τοῦ Μυστηρίου τῆς εἰρήνης». Τίς σκληρές καταδίκες. Τά αἱματοκυλίσματα τῶν πνευματικῶν σου παιδιῶν ἀπό τίς δυνάμεις τῆς καταστολῆς. Τά σπρωξίματα στούς τόπους τῆς προσφορᾶς τῆς ἀναίμακτης ἱεουργίας. Τίς ἀπειλές. Τίς συκοφαντίες. Τήν πληρωμένη παραπληροφόρησι.

Καί σύ ἔμεινες ἄτρωτος. Ἀνίκητος.

Διατήρησες τήν ἀγνότητα τῆς καρδιάς. Καί τό ἀφοπλιστικό χαμόγελο.

Μέσα στόν πόνο, μέσα στήν ὀδύνη, μέσα στίς ἐκρήξεις τοῦ μίσους καί στήν ὁρμή τῆς χλεύης, ἀντιπρόσφερες τό λόγο τῆς εἰρήνης καί τό χαμόγελο τῆς ἀγάπης. Τό μεγάλο αὐτό χάρισμα, μέ τό ὁποῖο σέ προέκισε ἡ θεϊκή Ἀγάπη. Τό σκόρπιες μέ ἐπισκοπική μεγαλοπρέπεια στούς δημίους σου. Καί τό χάριτες, μέ πατρική στοργή στό πληγωμένο ποιμνίό σου.

Περπάτησες, φορτωμένος τό βαρὺ σταυρό σου, χωρίς νά ἐππρέψεις στήν ψυχὴ νά ἀποθηκέψῃ τήν πικρία καί χωρίς νά παραχωρήσῃ στά χεῖλη σου νά σχηματίσουν τήν ἔκφρασι τῆς ὀδύνης. Οἱ ἐχθροί σου ἔδειχναν στυφό πρόσωπο. Ἀλλά στή δική σου ὄψι ἀντιφέγγιζε ἡ ἀγνότητα, τό ἀτάραχο βάθος, ἡ οὐράνια ἡρεμία. Οἱ δῆμοί σου ἔσφηναν τά χεῖλη, γιά νά σοῦ ἐπιτεθοῦν. Καί σύ ἀπαντοῦσες σά νά βρισκόσουν στήν ἀκρογιαλιά τῆς Γενησαρέτ ἢ στό ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως.

Ἐκεῖνοι πού ἔσκυβαν γιά νά ἀσπαστοῦν τό τίμιο, ἀρχιερατικό σου χέρι ἀποκρυπτογραφοῦσαν τό ψυχικό σου κλίμα καί συγκλονίζονταν. Ἔνοιωθαν νά μεταγγίζεται μέσα τους τό θησαύρισμα τῆς γαλήνης σου. Καί ζοῦσαν τό θαῦμα καί τό θάμβος. Ψηλαφοῦσαν τή μυστική κοινωνία σου μέ τόν Σταυρωμένο Κύριο. Καί ἔσκυβαν γιά δεύτερη φορά νά σέ ἀσπαστοῦν σάν γνήσιο πατέρα.

Τό χαμόγελό σου ἦταν ἡ δύναμι τῆς ποιμαντικῆς σου. Δέν ἀναψες γύρω σου φῶτα. Δέν προκάλεσες δημοσιογραφικές καμπάνιες. Δέν πλήρωσες κονδυλοφόρους. Δέν φόρεσες φανταχτερὰ ἄμφια. Δέν πρόσφερες καὶ δέν ἀποδέχτηκες κολακεῖες. Χαμογέλασες μέσα στή σκοτεινιά τοῦ δικωμοῦ. Προσευχήθηκες στήν

έρημιά της έξορίας. Έδωσες τό στίγμα τοῦ ἀληθινοῦ ποιμένα. Πού «τήν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων» (Ἰωάν. ι' 11). Ἔγινες ὁ σημαιοφόρος τῆς Ἀρχιερωσύνης. Τό πρόσωπο τῆς ἀναφορᾶς, γιά τοὺς ποιμένες τῆς τρίτης χιλιετίας.

Στάθηκες δίχως ἐπιτήδευσι καὶ δίχως ἰδιωτεῖα κοντά στοῦ λαοῦ. Ἐδειξες πηγαία μετοχή στή χαρά. Καί ἀνοιξες ἕνα παράθυρο ἐλπίδας στή βαρυχειμωνιά τοῦ πόνου. Καί ὁ λαός ἀναγνώρισε στοῦ πρόσωπό σου τό χρυσάφι, πού λάμπει. Τὴν ἡλιαχτίδα, πού φωτίζει τὴ σκοτεινιά. Τό ἄρωμα, πού μεταγγίζει τὴν εὐφροσύνη τοῦ παραδείσου.

Ἡ σημερινή λαοθάλασσα εἶναι ἡ ἐπίσημη κατάφασι καὶ ἡ ἀναγνώρισι τῶν ἀγώνων σου καὶ τῆς ἀτίμητης προσφορᾶς σου.

Μερικοὶ εἶχαν τὴν ἀτυχὴ ἔμπνευσι, νά σέ στιγματίσουν ὡς «ἀκοινωνήτο». Ποδοπάτησαν Ἱερούς Κανόνες, κατέλυσαν τὴν Εὐχαριστιακὴ εὐπρέπεια, ἐξευτέλισαν τοὺς θεσμούς καὶ τὰ πρόσωπα καὶ προσπάθησαν νά σπρώξουν τό τίμιο πρόσωπό σου στοῦ περιθώριο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Στὴ χλεύη καὶ στήν ἀφάνεια. Ἀκόμα καὶ κατὰ τὴ χθεσινὴ μέρα, πού σύ βρισκόσουν αἰωπηλὸς κάτω ἀπὸ τό θόλο τοῦ Ναοῦ καὶ περιμένες τὴν ἐξόδιο προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας, θεώρησαν πὼς ἔχουν τό δικαίωμα νά βεβηλώσουν τὴ μνήμη σου. Ὅμως, ἀπέτυχαν. Ἄν εἶχαν τό θάρρος νά πατήσουν σήμερα τὰ χῶματα τῆς θεσσαλικῆς πρωτεύουσας, θά διαπίστωναν ποίος εἶναι ἀκοινωνήτος καὶ ποίος δέν εἶναι. Ποίος βρίσκεται θρονιασμένος στήν καρδιά τῆς Ἐκκλησίας καὶ ποίος εἶναι ἀποβλητός. Ἡ παρουσία τοῦ λαοῦ, μέσα στήν ἀτμόσφαιρα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προσευχῆς, συγκροτεῖ τούτῃ τὴν ὥρα πραγματικῆς Σύνοδο. Σύνοδο «ἐν παρο-

ξυσμῷ ἀγάπης» καὶ «ἐν κοινωνίᾳ Πνεύματος Ἁγίου». Καὶ ἡ Σύνοδος αὐτὴ παίρνει τίς ἀποφάσεις τῆς καὶ δίνει τὴ μαρτυρία τῆς. Καταθέτει τὰ ἀδιάψευστα ἱστορικά στοιχεῖα. Καὶ τὰ συνοδεύει μέ τὴν πληροφορία τῆς καρδιᾶς καὶ μέ τὴν ὁμόφωνη ψῆφο τῆς συνειδήσεως. Ἐμπιστεύεται στίς ἐπερχόμενες γενιές τὴν ἐμπειρία τῆς καὶ σαλπίζει τό μεγάλο μήνυμά τῆς. Ὅτι στοῦ τέλους τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα, στίς μέρες τῆς περιπέτειας καὶ τῆς παρακμῆς, περπάτησε στὴ γῆ μας ἕνας ἅγιος.

Ὅταν ὁ λαός, ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς ἑλληνικῆς γῆς, ἀπὸ τὴ μακρινὴ Λήμνο, ἴσαμε τίς βουνοκορφές τῆς Πίνδου καὶ τοὺς χρυσοὺς κάμπους τῆς Θεσσαλίας δὴν τὴν ψῆφο του, ὅταν καταθέτῃ τὴν ὁμόφωνη μαρτυρία του, ἡ μαρτυρία αὐτὴ περνάει στήν ἱστορία. Σβήνει τίς μικρότητες. Καὶ ἀφίνει νά λάμπῃ τό φῶς. Ἀφανίζει τίς πράξεις τῆς σκοπιμότητος. Καὶ καθιερώνει τὴ σεμνὴ καὶ σεπτὴ προσωπικότητα τοῦ ὁσίου Ἱεράρχη. Ἀπωθεῖ τοὺς διῶκτες. Καὶ καθιερώνει τὸν καταξιωμένο μάρτυρα.

Ἀδελφέ Θεολόγε, ἀπὸ σήμερα εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά ἀλλάξουμε τὴν ἀναφορά μας στοῦ πρόσωπό σου. Θά κρατήσουμε τὴν οἰκειότητα. Ἀλλὰ θά σοῦ προσφέρουμε «ἐν πλησμονῇ» τὴν τιμὴ. Θά σέ νοιώθουμε πάντα κοντά μας. Ἀλλὰ θά αὐξήσουμε τό σεβασμό. Θά ἀκοῦμε σταθερά τὰ βήματά σου πλάϊ μας. Ἀλλὰ θά σοῦ μιᾶμε μέ τὴ διακριτικότητα, πού μιᾶμε στοὺς ἁγίους μας.

Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θά ἀπευθυνόμαστε στὸν ἅγιο ἱερομάρτυρα Θεολόγο, πού παρεδρεύει στοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ μεσπεύει γιά τὰ πρόσωπα, γιά τὴν Ἐκκλησία τῆς Λάρισας καὶ γιά τὴν οἰκουμένη.

Ἄγιε, ἱερομάρτυς Θεολόγε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Μετά τήν προσευχή της τοπικής αλλά και της καθολικής Έκκλησίας για τήν ψυχή του αγιασμένου ιεράρχη χιλιάδες άνθρωποι λιτάνευσαν τό σκήνωμά του στήν πόλη της Λαρίσης και τό συνόδευσαν μέ προσευχές και δεήσεις στήν Ίερά Μονή Κομνηνείου στό Στόμιο γιά νά τό ἀποθέσουν ἐκεῖ.

Ἔτσι, ὅταν ὁ ἐπικαθήμενος ἀντικανονικά στό θρόνο της Λαρίσας ἦρθε μέ τό διάταγμα στό χέρι νά καταλάβει τό ὄχυρό της μητρόπολης, βρῆκε τόν γνήσιο Πατέρα τῶν Λαρισαίων ἀπόντα, ὄχι γιατί δείλιασε καί ἐγκατέλειψε τό πόστο τοῦ ἀγῶνα, ἀλλά γιατί ὁ Κύριός μας τόν ἐλέησε καί δέν ἐπέτρεψε καί νέο διωγμό καί νέα ἐξορία στόν ἐκλεκτό Του καί τόν κάλεσε, ἔτοιμο, κοντά Του.

Δέν ἔγινε ὅμως τό ἴδιο καί μέ τόν Ἀττικῆς Νικόδημο. Ὁ Θεός τοῦ ἐπιφύλασσε νέους ἀγῶνες, νέους διωγμούς καί ἐξορίες, νέα στεφάνια. Ἀλλά ἄς δοῦμε τήν ροή τῶν γεγονότων. Μετά τήν δημοσίευση τῶν ἀποφάσεων τοῦ Σ.τ.Ε. στίς 14-6-1996 καί αὐτή τήν ἀκραία δικαστική πλάνη, πού τελέσθηκε μέ συνέργεια της ἐκκλησιαστικῆς καί της πολιτικῆς ἐξουσίας καί μάλιστα σέ ἀνώτατο βαθμό, οἱ ἐξελίξεις δέν μπορούσαν πλέον νά εἶναι εὐοίωνες γιά τόν εὐρισκόμενο στό μητροπολιτικό μέγαρο της Κηφισιάς Ἀττικῆς Νικόδημο. Στίς 11-7-1996 δημοσιεύθηκαν στήν ἐφημερίδα της Κυβερνήσεως τά ἀπό 8-7-1996 Προεδρικά Διατάγματα τῶν μητροπολιτῶν Παντελεήμονος Μπεζενίτη, Ἰγνατίου Λάππα καί Δωδώνης Χρυσοστόμου.

Ὁ μητροπολίτης Παντελεήμων ἄρχισε σιγά-σιγά μέ δοκιμαστικές κινήσεις νά πολιορκεῖ τήν μητρόπολη Ἀττικῆς στήν Κηφισιά. Στίς 19-7-1996 ἔστει-

λε τρεῖς ἱερεῖς γιά νά τελέσουν τόν πανηγυρικό ἑσπερινό τοῦ μικροῦ ναΐδριου στόν περίβολο της μητροπόλεως, τοῦ Προφήτη Ἡλία. Τήν ἡμέρα ἐκεῖνη εἶχε μαζευτεῖ γιά τόν, ἑσπερινό ἀσυνήθιστα μέγας ὄγκος λαοῦ γιά νά συμπαρασταθεῖ στόν διωκόμενο ἐπίσκοπο Ἀττικῆς Νικόδημο. Οἱ ἱερεῖς ἐνημερώθηκαν ὅτι ἐκεῖνος θά τελέσει τόν ἑσπερινό καί, ἂν ἐπιθυμοῦν, μποροῦν νά συμμετέχουν μαζί του. Ἐκεῖνοι ἀποχώρησαν. Δεύτερη ἀπόπειρα, πλέον βίαιη, καταλήψεως της μητρόπολης ἦταν ὅταν ἀντιπροσωπεῖα ἱερέων καί ἄλλων προσώπων σταλμένων ἀπό τόν Παντελεήμονα ἐπιχείρησαν νά εἰσβάλουν στή μητρόπολη. Εἶχαν μαζί τους καί Εἰσαγγελέα(!), ὁ ὁποῖος δέ λειτουργοῦσε ὡς ἐκπρόσωπος της Δικαιοσύνης (στερεῖτο κάποιας δικαστικῆς ἀπόφασης ἢ κάποιου ἐντάλματος) καί συνόδευε, ἀπλά, τήν ἐπιτροπή γιά δημιουργία ἐντυπώσεων καί τρομοκράτηση τῶν ἐντός της μητροπόλεως. Καί αὐτή ἡ προσπάθεια δέν εὐοδώθηκε. Στή συνέχεια ὅμως ὀργανώθηκε συστηματικά, ἀλλά καί πάλι παράνομα ἡ βίαιη ἔξωση τοῦ Ἀττικῆς Νικοδήμου.

Ἄς παρακολουθήσουμε ὅμως τά γεγονότα. Μετά τήν ἔκδοση τοῦ Προεδρικοῦ Διατάγματος τοῦ Παντελεήμονα Μπεζενίτη (11-7-1996), πού τόν νομιμοποιοῦσε ὡς μητροπολίτη Ἀττικῆς, ἔγινε νέα προσφυγή στό Σ.τ.Ε. ἀπό τόν Ἀττικῆς Νικόδημο γιά τήν ἀκύρωση τόσο της ἐκλογῆς τοῦ Παντελεήμονα ὅσο καί της ἐκδόσεως τοῦ Προεδρικοῦ Διατάγματος. Ἐπίσης ἔγινε αἴτηση ἀναστολῆς στό Σ.τ.Ε. μέχρι τήν ἐκδίκαση της παραπάνω ὑποθέσεως. Ὑπῆρχε λοιπόν ἐκκρεμοδικία. Ἡ κίνηση αὐτή της προσφυγῆς δέν ἀποσκοποῦσε νά δώσει ἀπλά μιά παράταση στήν ἐκδίωξη

του Νικοδήμου. Αποδείχθηκε αργότερα, στη διαδικασία των διαφόρων έγγραφων που προσκομίστηκαν στην παραπάνω προσφυγή, ή πλαστογραφία που «έλαφρα τη καρδιά» έπιτελέσθηκε στην έκλογή του Παντελεήμονος Μπεζενίτη, για την οποία έχουμε μιλήσει πιο πριν. Στη συνέχεια έγινε μία άγωγή κακοδικίας του άρθρου 100 του Συντάγματος για πειθαρχική δίωξη του Προέδρου του Σ.τ.Ε. και της πλειοψηφίας που δεν έκρινε κατά νόμο την πλειάδα των υποθέσεων των τριών μητροπολιτών. Και τέλος, για την προάσπιση πλέον των δικαιωμάτων των τριών μητροπολιτών, έγινε τόσο η προσφυγή προς την Εύρωπαϊκή Έπιτροπή δικαιωμάτων του ανθρώπου, όσο και άγωγή στο Πρωτοδικείο.

Από τη μεριά του ο Παντελεήμων Μπεζενίτης μέ έγγραφό του στην Είσαγγελία του Άρείου Πάγου διαμαρτυρόταν για να του παραδοθεί η μητρόπολη, τό Άρχείο της και τά αυτοκίνητα του μητροπολίτη. Τότε ο άντεισαγγελέας του Α.Π. Ηλίας Σπυρόπουλος ζήτησε από την Είσαγγελία Πρωτοδικών την άσκηση δίωξης κατά του Άττικής Νικοδήμου. Έλεγε: *«Είναι αυτόνότηο ότι έπιβάλλεται ή περαιώση της προανακρίσεως χωρίς καθυστέρηση, την κατάληξη δέ αυτής, καθώς και της ποινικής διώξεως, που είχα παραγγείλει παλαιότερα μέ τό άνωτέρω έγγραφό μου, να γνωρίσετε στην Είσαγγελία του Α.Π.»*. Μέχρις έδω όλα καλά. Ζητούσε να άσκηθεί δίωξη ξεκινώντας από την προανάκριση και στη συνέχεια όλα τά άπαιτούμενα (παραπομπή ή όχι σε δικαστήριο). Στο ίδιο αυτό έγγραφο ο άνώτατος δικαστικός άφηνε ένα παράθυρο άνοιχτό στην παρανομία. Έλεγε δηλαδή ότι τό άδίκημα είναι διαρκές

και συνεπώς πάντοτε αυτόφωρο, άνοίγοντας την δίοδο της άθαιρεσίας ότι χωρίς καμία δικαστική διερεύνηση (την όποία ο άντεισαγγελέας θεωρεί πιο πάνω στο έγγραφό του άπαραίτητη) μπορεί να όργανωθεί μία βίαιη έξωση!

Τό σύνθημα δόθηκε και στις 25-9-1996: στις 9:30π.μ. δύο κλούβες άστυνομικών είσώρμησαν σάν κομάντος για να συλλάβουν τόν μεγάλο έγκληματία(!), τόν Άττικής Νικόδημο. Μαζί του συνέλαβαν και όδήγησαν στο κρατητήριο της άστυνομίας Κηφισιάς τόν δικηγόρο του Δημήτριο Παπουτσιδάκη που βρισκόταν εκεί για να τόν υποστηρίξει (άργά τό πρωί είχε διαρρεύσει ή πληροφορία της έπιχείρησης στο έπισκοπείο της Κηφισιάς). Επίσης, στο άστυνομικό τμήμα όδηγήθηκαν και άπλοί πιστοί που βρέθηκαν εκείνη την ώρα στο έπισκοπείο. Της έπιχείρησης προϊστάτο ο άντεισαγγελέας τότε Πρωτοδικών Ισιδωρος Ντογιάκος ο όποιος εκείνη τή μέρα έδρασε έξω από τά θεσμικά πλαίσια που όρίζει ο νόμος. Χωρίς ένταλμα συλλήψεως συνέλαβε τόν Άττικής Νικόδημο! Τό έπισκοπείο ήταν και ή οίκία του μητροπολίτη και έκδιώχθηκε χωρίς δικαστική άπόφαση. Άλλά και άν έκλάβουμε ως δεδομένο ότι ο μητροπολίτης κατακρατούσε δημόσιο κτίριο, την μητρόπολη, και πάλι χρειαζόταν δικαστική άπόφαση άποβολής από τό κτίριο. Ρώτησε μέ ήρεμία ο Άττικής Νικόδημος τόν μαινόμενο Ντογιάκο αν ύπάρχει κάτι άπ' όλα αυτά. Έκείνος φώναζε ότι είναι Είσαγγελέας και ότι τό άδίκημα ήταν αυτόφωρο. Στη συνέχεια ο μητροπολίτης του ζήτησε αν έχει κάποιο χαρτί από τόν προϊστάμενό του για την έπιχείρηση (έκβάλλεται ένας

μητροπολίτης μέ βοήθεια τόσο μεγάλης αστυνομικής δύναμης, άραγε δέν έπρεπε νά ήταν ένήμερος καί νά είχε δώσει τήν συγκατάθεσή του ό προϊστάμενος τής Εισαγγελίας;). Ό εισαγγελέας Ντογιάκος δέν είχε εκείνη τή στιγμή ούτε καν αυτό τό χαρτί. Τό μεσημέρι προσκόμισε στό αστυνομικό τμήμα τήν συγκατάθεση του προϊσταμένου του. Τότε ό μητροπολίτης ζήτησε από πρεσβύτερο πού βρισκόταν μαζί του νά φωνάξει τόν δικηγόρο του πού βρισκόταν κάτω. Όταν ό πρεσβύτερος βρέθηκε κάτω, είδε ότι όλοι είχαν συλληφεί καί οδηγήθηκε καί αυτός στην αστυνομία. Σέ λίγο οι αστυνομικές δυνάμεις έσερναν τραβώντας τόν μητροπολίτη πού δέν δεχόταν ούτε τά πνευματικά παιδιά τής μητροπόλεως του νά έγκαταλείψει ούτε στην παρανομία των άρχων νά ύποκύψει. Μερικοί πιστοί, πού εκείνη τή στιγμή κατέφθαναν, έκαναν τό σημείο του σταυρου καί έκλαιγαν βλέποντας τόν άγιο του Θεού νά έκδιώκεται καί πάλι, μέ πιό άγριο τρόπο αυτή τή φορά, από τήν μητρόπολή του.

Μετά από παραμονή πλέον των έξι ώρων μέσα στην αστυνομία ό διευθυντής ασφαλείας πρότεινε νά άφεθοϋν όλοι χωρίς νά άσκηθεί καμιά δίωξη έναντίον τους (δειγμα κι αυτό ότι δέν υπήρχε άδίκημα μέ τήν παραμονή του Άττικής Νικόδημου στην μητρόπολη). Τόσο ό μητροπολίτης όμως, όσο καί ό δικηγόρος του είπαν ότι από τή μεριά τή δική τους θά άσκήσουν δίωξη κατά όλων των ύπευθύνων (Εισαγγελέα του Α.Π. Σπυρόπουλου, άντιεισαγγελέα Ντογιάκου, αστυνομικού διευθυντή Κηφισιάς, κ.ά.) γιά όλες τίς παρανομίες πού διαπράχθηκαν. Τότε άναγκαστικά καί ή αστυνομία άσκησε δίωξη κα-

τά όλων πού βρέθηκαν εκείνη τή στιγμή στη μητρόπολη.

Άργά τό άπόγευμα ό μητροπολίτης βγαίνοντας από τήν αστυνομία έξέφρασε τό ίδιο παράπονο πού έκανε καί ό Κύριος στους Άρχιερείς, στρατηγούς του Ναου καί πρεσβύτερους πού ήλθαν νύχτα μέ μαχαίρια καί ξύλα νά τόν συλλάβουν στόν κήπο τής Γεθσημανή. Είπε: «ώς επί ληστήν έξευλήθαστε μετά μαχαϊρών καί ξύλων, καθ' ήμέραν όντος μου μεθ' ύμων έν τω ιερῷ ούκ έξετείνετε τάς χείρας έπ' έμέ». Καί στην προκειμένη περίπτωση πίσω από τήν αστυνομική επίθεση βρίσκονταν αυτό τό περιβάλλον περί τόν Άρχιεπίσκοπο καί τό μεμπτό πρόσωπο του έπισκόπου Παντελεήμονα Μπεζενίτη, πού έπέδραμε γιά δεύτερη (ή πρώτη στην Ζάκυνθο) φορά νά συλληθεί καί νά καταπατήσει τόν θρόνο καί άλλου ενός άδελφου του.

Μετά από τήν μέρα αυτή τής τόσο μεγάλης βίας καί άναταραχής ό μητροπολίτης Άττικής Νικόδημος κατευθύνθηκε πρós τό άγαπημένο του ήσυχαστήριο τήν Μονή Νέου Στουδίου στόν Αύλωνα Άττικής. Μέ τήν συνείδησή του ήσυχη ότι έκανε τό χρέος του ως έπίσκοπος τής Έλληνικής Έκκλησίας. Μέ τήν διάθεσή του νά συνεχίσει τό έργο τής προσευχής καί τής ένώσεως μέ τόν Κύριο, αλλά καί μέ τήν όρμητική διάθεση νά συνεχίσει τόν άγώνα κατά τής κανονικής έκτροπής τής Έκκλησίας καί τής καταπάτησης του εύαγγελικού λόγου από τούς ίδιους τούς διοικούντες καί ποιμαίνοντες τήν Έκκλησία.

Θεώρησε χρέος του στην άρχή νά ένημερώσει τόν άγαπητό λαό του γιά τό τί διαμείφθηκε καί βρέθηκε δεύτερη φορά μακριά του. Άς προσέξουμε τό ένημερωτικό αυτό σημείωμα:

«Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΔΗΛΩΣΗ-ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Μέ βαθύτατη θλίψη, αλλά και μέ συν-
αίσθηση των έπισκοπικών εύθυνών μου
είμαι ύποχρεωμένος νά δημοσιοποιήσω
τίς ακόλουθες έπισημάνσεις, γιά άπο-
κατάσταση τής αλήθειας. Είναι γνωστό
στους Πανέλληνες ότι έδώ και είκοσιδυό
χρόνια, από τήν έποχή τής δικτατορίας,
ή διοίκηση τής Έκκλησίας, πού προήλθε
από τήν εύνοια του δικτάτορα Ίωαν-
νίδη, μέ δώκει, μαζί μέ έντεκα συνεπι-
σκόπους μου, κατά παράβαση κάθε έν-
νοιας Δικαίου και μέ κατάφωρη παρα-
βίαση των Ίερών Κανόνων τής Όρθο-
δόξου Ανατολικής Έκκλησίας. Ή διαπί-
στωση αυτή δέν είναι δική μου, αλλά
περιέχεται σέ άπόφαση του Συμβουλίου
τής Έπικρατείας (άπόφ. 3.803/90 και
1028/93).

Μετά τήν έκδοση τής τελευταίας
άπόφασης και είδικά μετά τήν έκδημία
του έπισκόπου πού είχε καταλάβει τήν
έπισκοπική μου έπαρχία, ανέλαβα τά
καθήκοντά μου και είσηλθα στο έπισκο-
πείο. Από τότε, πέρα από τριετία, μένω
σ' αυτό. Όμως, στις 25 Σεπτεμβρίου του
1996, σέ κενό κρατικής έξουσίας, δύο δι-
μοιρίες ΜΑΤ ώρμησαν, σάν νά ήμουν α ό
τρομερότερος ληστής, γιά νά μέ έκβά-
λουν, χρησιμοποιώντας βία και παρα-
βάζοντας τά στοιχεώδη ανθρώπινα δι-
καιώματά μου.

Μέ έγγραφο του Άντεσαγγελέα του
Α.Π. κ. Ήλία Σπυροπούλου, πού βρίσκε-
ται στά χέρια μου, χαρακτηρίστηκε ή
παραμονή των αυτοκινήτων τής Ίερās
Μητρόπολης στή χρήση μου (δΐθεν) ύπε-
ξαίρεση και ή κατακράτηση των άρχει-
ων και έγγράφων τής Ί. Μητρόπολης
από έμέ, τόν έπίσκοπο, πού έχει ύπο-

γράψει ένα μεγάλο μέρος από αυτά τά
έγγραφα, ως άδίκημα διαρκές και συνε-
πώς πάντοτε αυτόφωρο. Ή άποψη αυ-
τή, καινοφανής γιά τά δικαστικά χρονι-
κά τής χώρας, δέν έσημειώθη τυχαία,
αλλά προκειμένου νά καλυφθεϊ ή όλη
έναντίον μου έπιχείρηση.

Και θέλω δημόσια, σάν Έλληνας πο-
λίτης και έπίσκοπος τής Έκκλησίας του
Χριστού, πού δικαιούμαι τόν στοιχειώδη
σεβασμό έκ μέρους των άρμοδίων όργά-
νων, νά ύποβάλω τά ακόλουθα έρωτή-
ματα στον κ. Άντισαγγελέα του Α.Π.

1. Άληθινά σάν νομικός έπιστήμονας
πιστεύει και ύποστηρίζει σάν άρμόδιος
δικαστής, ότι ή ύπεξαίρεση και ή παρα-
μονή του έπισκόπου στή φυσική του κα-
τοικία άποτελεϊ διαρκές άδίκημα και ότι
έτσι καταπατεϊται δημόσια περιουσία;

2. Άν έχει αυτή τήν άποψη, γιατί δέν
ένεργοποιεϊται, τουλάχιστο γιά νά έκκε-
νώσει τίς χιλιάδες δασικής έκτασης, πού
είναι δημόσια κτήματα, από τους κατα-
πατητές; Δέν τόν διευκολύνει ό χαρα-
κτηρισμός "διαρκές άδίκημα";

3. Δέν γνωρίζει ό κ. Άντισαγγελέας,
ότι γιά νά έξωσθεϊ κάποιος από τό χώρο
τής φυσικής του κατοικίας πρέπει νά
ύπάρξει άπόφαση Άστικού Δικαστηρίου
και νά γίνει "έξωση";

4. Άκόμα δέν γνωρίζει ό κ. Σπυρόπου-
λος και ό Άντεσαγγελέας Πρωτοδικών
κ. Ίσίδωρος Ντογιάκος, πού παραβίασε
τό άσυλο τής κατοικίας μου και ένήργη-
σε έναντίον μου μέ βιαότητα, ότι γιά νά
άποβληθεϊ κάποιος από τό χώρο τής
φυσικής του κατοικίας πρέπει νά του
κοινοποιηθεϊ τουλάχιστον πρωτόκολλο
Διοικητικής άποβολής και μετά τήν έκ-
πνοή των προθεσμιών των ένδίκων μέ-
σων, πού του παρέχει ό Νόμος, ή τήν
άπόρριψη των άσκηθέντων τότε και
μόνο εκτελεϊται αυτό και άποβάλλεται

βιαίως από τό δημόσιο κτήμα (Α.Ν. 1539 του 1938);

5. Πώς παρακάμφθηκαν όλες οι παραπάνω απαραίτητες διαδικασίες, γιά νά ικανοποιηθῇ ὁ κ. Παντελεήμων Μπεζενίτης καί νά διευκολυνθεῖ στήν ἐγκατάστασή του στή Μητρόπολη Ἀττικῆς; Πώς ἐξετέλεσαν τή βία καί βάρβαρη σύλληψή μου χωρίς καμιά προκαταρκτική ἐξέταση ἢ προανάκριση καί χωρίς καμιά νόμιμη διαδικασία, ἀλλά μέ μόνο γνώμονα τῶν ἐνεργειῶν τους τήν ἄποψη τοῦ κ. Ἡ. Σπυροπούλου, ὅτι «Εἶναι αὐτονόητο ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ περαίωση τῆς προανακρίσεως χωρίς καθυστέρηση, τήν κατάληξη δέ αὐτῆς, καθώς καί τῆς ποινικῆς δίκυξως, πού εἶχα παραγγεῖλει παλαιότερα μέ τό ἀνωτέρω ἔγγραφό μου, νά γνωρίσετε στήν Εἰσαγγελία του Α.Π.»;

6. Πληροφορῶ τόν κ. Ἀντειαγγελέα τοῦ Α.Π. ὅτι ἡ προανάκριση, πού παραγγεῖλε τή δεύτερη φορά, τέλειωσε ἀμέσως, ἐπεδὴ δέν ἄρχισε κἂν. Οἱ μόνες ἀνακριτικές πράξεις, ἦταν ἡ εἰσβολή τῶν πενήντα περίπου ἀστυνομικῶν στήν κατοικία μου καί ἡ σύλληψη τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου μου κ. Δ. Παπουτσιδάκη καί ἐμοῦ, μέ χειρονομίες, μέ ἀπρεπῆ συμπεριφορά ἀπέναντί μου καί μέ φράσεις σκληρές καί προστακτικές, πού δέν κολακεύουν μήτε τόν ἐντολέα τῆς ἐπιχείρησης, Εἰσαγγελέα του Α.Π., μήτε τόν Ἀντειαγγελέα κ. Ντογιάκο, ἀλλά προσβάλλουν βᾶναυσα τά ἀνθρώπινα δικαιώματα, τή στοιχειώδη ἀξιοπρέπεια, τήν ἐπισκοπική μου ιδιότητα καί τό λεπούργημα τοῦ ὑπερασπιστοῦ συνηγόρου μου. Μέ τήν ἴδια δέ αὐθαίρετη διαδικασία συνελήφθησαν καί ἀνύποπτοι πολῖτες, πού τήν ὥρα τῆς εἰσβολῆς βρέθηκαν, ὡς ἐπισκέπτες ἢ ὡς προσκυνητές, στό παρεκκλησίον τοῦ Προφήτη Ἡλία, στόν πε-

ρίβολο τῆς Ἱ. Μητρόπολης.

7. Τόν πληροφοροῦ ἀκόμα, ὅτι ἡ κοινοποίηση τῶν ὁδηγῶν πρὸς τοὺς κατωτέρους του (καί ὄχι τῆς ποινικῆς δίκυξως, ὅπως εἶχε ὑποχρέωση), πού ἔκανε στόν Ἀρχιεπίσκοπο, εἶναι κατά παράβαση τοῦ Νόμου 590/77. Ὑποχρέωσή του ἦταν νά τήν κοινοποιῇ στήν Ἱερά Σύνοδο. Ἡ ἀναφορά του στόν Ἀρχιεπίσκοπο εἶναι ὑποπτή. Ἀφίνει περιθώρια στήν ὑπόψια, ὅτι ἐκπληρώνει προσωπική δέσμευση νά ἐξοντώσει τό Νικόδημο.

8. Καί κάτι ἄλλο. Δέν γνώριζε ὁ κ. Ντογιάκος ὅτι τό Συμβούλιο Πλημμελειοδικῶν Ἀθηνῶν, πού καί ὁ ἴδιος εἶναι μέλος του, μέ τό ὑπ. ἀριθ. 3292 Βούλευμά του τῆς 28-8-1996 ἀποφάνθηκε ὅτι γιά τά ἀδικήματα γιά τά ὁποῖα ἐκεῖνος μέ συνέλαβε καί μέ κατακρατοῦσε, δέν ὑπάρχει πλήρωση τῆς ἀντικειμενικῆς τους ὑπόστασης καί δέν εἶναι δυνατό νά ἀσκηθεῖ ποινική δίκυξη ἐναντίον μου; Γιατί τόση βιασύνη καί τυφλή ὑπακοή στίς ἐπιθυμίες τοῦ Μητροπολίτη Ζακύνθου Παντελεήμονα καί ὄχι στή νομιμότητα;

Τά παραπάνω δεδομένα, στερεώνουν μέσα μου τήν πεποίθησή μου, ὅτι ὅλοι ὅσοι ἐνήργησαν ἢ συνήργησαν στήν ἐναντίον μου ἐπιχείρηση, διάλεξαν τόν κατάλληλο χρόνο καί τοὺς κατάλληλους ἀνθρώπους ὄχι γιά τήν ἐπιβολή τῆς νομιμότητας καί τοῦ κράτους Δικαίου, ἀλλά γιά τήν ικανοποίηση τῶν ἐπιθυμιῶν ἐκείνων πού κρατοῦν δέσμια τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, πού μέ καταδιώκει ἐπὶ εἰκοσιδυὸ ὁλόκληρα χρόνια.

Τέτοιες ἐνέργειες πρέπει νά προβληματίσουν ὅλους ἐκείνους πού σκέπτονται ἐλεύθερα καί πού ἔχουν στόχο ἀναφορᾶς τῇ δημοκρατία. Ὁ κάθε «Νικόδη-

μος» παρέρχεται. Όμως, τό πληγωμένο Δίκαιο παραμένει. Καί τό Νομολογιακό προηγούμενο τής αὐθαιρεσίας καί τής βίας θά καταγραφεῖ στίς μελανές σελίδες τής ἱστορίας τής δικαστικῆς πρακτικῆς καί δεοντολογίας. Αὐτό γιατί ἡ δικαιοσύνη δέν πρέπει καί δέν μπορεί νά ὑπάρχει γιά τήν προστασία τῶν ἰσχυρῶν, ἀλλά γιά τήν πάταξη τής ἀδικίας. Ἔτσι τήν ὀριοθετεῖ ὁ Ψαλμωδός ὅταν λέει: «κρίνατε ὀρφανῶ καί πτωχῶ, ταπεινόν καί πέννητα δικαιοῦσατε. Ἐξέλεσθε πέννητα καί πτωχόν, ἐκ χειρός ἀμαρτωλοῦ ρύσασθε αὐτόν» (Ψαλμ. 81ος στ. 3, 4)».

Γιά μιά ἀκόμα πιό ὀλοκληρωμένη γνώση τοῦ μεγέθους τῆς παρανομίας προσθέτουμε καί τό ἐξῆς χαρακτηριστικό. Ἐπειδὴ ὑπῆρχε καί μιά παλαιότερη παραγγελία γιά νά διενεργηθοῦν ἀνακρίσεις καί νά ἀποδειχθεῖ κατά πόσον ὁ μητροπολίτης Ἀττικῆς Νικόδημος ἔκανε ἀντιποίηση ἀρχῆς καί κατακρατοῦσε παράνομα τὰ ἀρχεῖα τῆς μητροπόλεως, ἔτυχε στίς 28-8-1996 νά ἐκδοθεῖ ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν Ἀθηνῶν πού ἀποφάνθηκε ὅτι δέν πρέπει νά γίνει κατηγορία κατά τοῦ Ἀττικῆς Νικόδημου. Καί αὐτὴν τήν ἀπόφαση ἔγραψαν «στά παλαιά τους ὑποδήματα» ὅσοι μετεῖχαν στήν βίαιη ἐκδίωξη τοῦ μητροπολίτη. Δεῖτε κάποια ἀποσπάσματα τῆς ἀπόφασης αὐτῆς:

«Ἀριθμός 3292/1996

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Δικαστές: Ἀθανάσιος Παπαδόπουλος Πρόεδρος Πλημμελειοδικῶν, Γεώργιος Καλόφωνος καί Γεωργία Μαρίνου Πλημμελειοδίκες:

Συνεδρίασε στό γραφεῖο τοῦ Προέδρου στίς 5-7-1996. Στῇ συνεδρίαση πα-

ρευρισκόταν ὁ Εἰσαγγελέας Πλημ/κῶν Θεόδωρος Παπαγεωργόπουλος (διότι κωλύοταν ὁ Εἰσαγγελέας Πλημ/κῶν) καί ὁ Γραμματέας Γεώργιος Μάης...

...ὁ Εἰσαγγελέας εἰσήγαγε τὴν δικογραφία πού σχηματίστηκε στό Συμβούλιο τοῦτο μέ τήν ὑπ' ἀριθμ. ΕΓ 103-96/81/26 ἔγγραφη πρότασή του, ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἐξῆς:

Ὑποβάλλω τήν παροῦσα σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 308§1 ΚΠοινΔ καί ἐκθέτω τὰ ἐξῆς:

Κατά τοῦ κατηγορουμένου

Νικολάου Γκατζιρούλη τοῦ Ζήση κατοίκου Κηφισῆς, ἐτῶν 68, ἔχει ἀσκηθεῖ ποινικὴ δίωξη γιά:

α) αὐθαίρετη χρησιμοποίηση Μητροπολιτικῶν κτημάτων,

β) ὑπεξαγωγή ἐγγράφων,

γ) ἀντιποίηση ἀσκησης ὑπηρεσίας λειτουργοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καί

δ) ἀντιποίηση τίτλου λειτουργοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας (ἄρθρ. 23§1 ΑΝ 1539/38 (1 ΑΝ 263/68), 62§2 Ν. 590/77, 222, 175, 176, 94§1 ΠΚ)...

Ὁ Νικόλαος Γκατζιρούλης ἦταν Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος. Εἶχε ἀναγνωρισθεῖ καί κατασταθεῖ ὡς Μητροπολίτης μέ ΒΔ ἀπὸ 15-4-68. Μέ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ 10-8-93 ἐπιβλήθηκε στὸν πιό πάνω Μητροπολίτη τό ἐπιτίμιο τῆς ἀποκοπῆς ἀπ' τήν Ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία. Κατόπιν αὐτοῦ καί μέ ΠΔ ἀπὸ 19-4-94 ἀνακλήθηκε τό ΠΔ ἀπὸ 15-4-68 μέ τό ὅποιο ὁ Ν. Γκατζιρούλης εἶχε ἀναγνωρισθεῖ ὡς Μητροπολίτης τῆς ὡς ἄνω Μητροπόλεως. Μετὰ ἀπὸ αἴτηση τοῦ τελευταίου ἐκδόθηκε ἡ 406/27-6-94 ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀναστολῶν Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Μέ τήν ἀπόφαση αὐτὴ ἀναστέλλεται ἡ ἐκτέλεση τῆς

από 25-5-94 απόφασης 'Ιεράς Συνόδου τῆς 'Ιεραρχίας 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος μέ τήν ὁποία ἀναδείχθηκε ὡς Μητροπολίτης Ἀττικῆς, ὁ Μητροπολίτης Ζακύνθου Παντελεήμων. Ἔτσι ὁ θρόνος τῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς βρέθηκε σέ χηρεία. Σέ τέτοια περίπτωση καί γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν ὑπηρεσιακῶν ἀναγκῶν τῆς Μητροπόλεως ἔχουν ἐφαρμογή οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 23 Ν 590/77 κατὰ τό ὁποῖο διορίζεται τοποτηρητής (βλ. ἀπόφ. 406/94 Ε.Α.Σ.Ε.).

Ὁ Νικόλαος Γκατζιρούλης σταμάτησε νά ἀσχολεῖται μέ τή διοίκηση τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν, τήν ὁποία ἀνέλαβε (ὡς Τοποτηρητής) ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν (βλ. ἔγγραφα Μητροπόλεως Ἀττικῆς ἀπό 16-9-94 καί 22-9-94).

Ὅμως ὁ Ν. Γκατζιρούλης παρέμεινε στο Ἐπισκοπεῖο (Γρ. Λαμπράκη 2 Κηφισιά).

Ἀλλά δέν προκύπτει ὅτι ἀσχολήθηκε μέ τά ἐκκλησιαστικά πράγματα, μέ τήν πρόθεση ν' ἀναμιχθεῖ στή διοίκηση τῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί νά ἐμφανισθεῖ ὡς Μητροπολίτης Ἀττικῆς.

Ὁ κατηγορούμενος δέν ἔχει καθαίρεθεῖ καί δέν ἔχει περιέλθει στήν τάξη τῶν λαϊκῶν. Ἐπομένως δέν ἔπαυσε νά εἶναι ἱερωμένος καί μάλιστα Ἱεράρχης (Ἐπίσκοπος) πού ἀνήκει στήν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Πάντως δέν προκύπτει ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐμφανίστηκε δημόσια καί ἐπίσημα ὡς Μητροπολίτης Ἀττικῆς μέ συγκεκριμένες ἐνέργειες (βλ. καί Α.Π. 558/79 ΠΧ ΚΘ 670).

Ὁ κατηγορούμενος ἰσχυρίζεται ὅτι κανένας δέν τοῦ ζήτησε νά «παραδώσει τήν Μητρόπολη», ἀφοῦ δέν ὑπῆρχε νέος Μητροπολίτης Ἀττικῆς στόν ὁποῖο θά ἔπρεπε νά «παραδώσει»...

...ΠΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Προτείνω στό Συμβούλιο ν' ἀποφαν-

θεῖ ὅτι δέν πρέπει ν' ἀπαγγελεῖ κατηγορία κατὰ τοῦ Νικολάου Γκατζιρούλη κατοίκου Κηφισιάς γι' αὐθαίρετη χρησιμοποίηση Μητροπολιτικῶν κτημάτων, ὑπεξαγωγή ἐγγράφων, παράβαση ἄρθρων 175, 176 ΠΚ, πράξεις πού φέρεται ὅτι αὐτός ἔχει τελέσει στήν Κηφισιά καί κατὰ τό χρονικό διάστημα μεταξύ 27-6-94 καί 30-8-94.

Ἀθήνα 30-6-96

Ὁ εἰσαγγελέας

Θεόδωρος Παπαγεωργόπουλος

Εἰσαγγελέας Πρωτοδικῶν

Ἀφοῦ ἄκουσε τόν Εἰσαγγελέα πού ἀνέπτυξε καί προφορικά τήν παραπάνω πρότασή του καί μετὰ τήν ἀποχώρησή του

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ...

...ΠΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Ἀποφαίνεται ὅτι δέν πρέπει νά γίνει κατηγορία κατὰ τοῦ

Νικολάου Γκατζιρούλη τοῦ Ζήση

κατοίκου Κηφισιάς

γιά α) αὐθαίρετη χρησιμοποίηση Μητροπολιτικῶν κτημάτων, β) ὑπεξαγωγή ἐγγράφων, γ) ἀντιποίηση ἄσκησης ὑπηρεσίας λειτουργοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καί δ) ἀντιποίηση τίτλου λειτουργοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας πράξεις πού φέρονται ὅτι τελέσθηκαν ἀπό αὐτόν στήν Κηφισιά καί κατὰ τό χρονικό διάστημα μεταξύ 27-6-1994 καί 30-8-1994.

Ἀποφασίσθηκε στήν Ἀθήνα στίς 15-7-1996 καί ἐκδόθηκε στίς 28 ΑΥΓ. 1996.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Ἀθαν. Παπαδόπουλος Γεώρ. Μάης»

Τό πρῶτο κείμενο πού θέλησε νά γράψει στήν τακτική ἀρθρογραφία του στόν «Ὁρθόδοξο Τύπο» ὁ μητροπολίτης Ἀττικῆς ἦταν ἡ εὐγνωμοσύνη του πρὸς τόν λαό τοῦ Θεοῦ. Διαβάστε το,

γιά νά κατανοήσετε τά αίσθήματα τοῦ ἐπισκόπου γιά τόν λαό πού βιώνει τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας, εὐαίσθητοποιεῖται γιά τίς πληγές τοῦ χαρισματικοῦ σώματος καί βρίσκεται σέ μιά κατάσταση ἀγῶνα γιά νά τίς θεραπεύσει:

« Ἡ εὐγνωμοσύνη μου
στό λαό τοῦ Θεοῦ

Στρέφομαι μέ ἀγάπη καί μέ βαθειά εὐγνωμοσύνη στό λαό τοῦ Θεοῦ. Στό πλῆθος, τό ἀνώνυμο γιά τοὺς δυνάστες τῆς γῆς καί ἐπώνυμο στήν παντοκρατορική πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ὑποκλίνομαι, νοιώθω πρόθυμος νά ζωστῶ λέντιο, προσφέρομαι ταπεινός ἐργάτης στήν ἱερή διακονία τῆς σωτηρίας του.

Ὁ λαός, πού προσεύχεται ἀπό τά βάθη τῆς φλεγόμενης καρδιάς του, δίχως βλέψεις σέ ὑλικά ἀνταλλάγματα, δίχως προσδοκίες κοσμικῆς ἀναδείξεως, συγκροτεῖ τό Εὐχαριστιακό σῶμα καί βιώνει τή μεγάλη Θυσία τοῦ Γολγοθᾶ, τοὺς χλευασμούς καί τίς μαστιγώσεις καί τό ἀκάνθινο στεφάνι καί τό σταυρό καί τό αἷμα τοῦ σαρκωμένου Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ὁ λαός, πού βηματίζει πίσω ἀπό τό σταυρό, πού σηκώνει τό φορτίο τῆς ὀδύνης καί τῆς χλεύης, καί καρφώνει τό βλέμμα στήν αὐγή τῆς ἀναστάσιμης μέρας, ἀνακαλύπτει τό γνήσιο νόημα τῆς ὑπάρξεως καί χαράσσει πορεία πρὸς τήν ἐπουράνια πόλι «τῆς δημιουργός καί τεχνίτης ὁ Θεός» (Ἑβρ. 11, 10).

Ὁ λαός, πού ἀναπνέει τήν ἁγιοπνευματική Χάρι καί τήν δέχεται στήν καρδιά, ζῇ τήν ἔμπνευσι καί τήν ἀνάπλασι καί τόν ἁγιασμό καί ἐγγράφεται στά κατάστιχα τῆς Οὐράνιας Βασιλείας.

Ὁ λαός, πού συμπορεύεται μέ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους καί τοὺς μάρτυρες τῆς ἀγιώτατης Ἐκκλησίας, πού ἀπλώνει τήν ἀκοή στίς διδαχές τῶν Πατέρων καί στά ἀποφθέγματα τῶν ἡρώ-

ων τῆς πίστεως, ἐντάσσεται στό μεγάλο σχολεῖο τῆς πίστεως καί μαθητεύει στίς λαμπρές φυσιογνωμίες τῶν καταξιωμένων ὁδοιπόρων τῆς ἱστορίας.

Ὁ λαός, πού ἀγωνίζεται γιά τή δόξα τῆς Ἐκκλησίας, γιά τήν καθαρότητα τοῦ ἄσπιλου χιτῶνα τοῦ Ἱεροῦ Σώματος, γιά τήν ἀκεραιότητα τῶν ἀποστολικῶν παραδόσεων, γιά τή λαμπρότητα τῆς ἱερωσύνης, γιά τή φωτεινότητα τοῦ ἡθους, οἰκοδομεῖ τό Ναό τοῦ Θεοῦ καί ληπανεύει στήν ἔρημο τοῦ κόσμου τήν ἀλήθεια καί τή διαύγεια.

Ὁ λαός, πού διώκεται γιά τήν πίστι του καί γιά τήν ἀφοσίωσί του στό Θεϊκό πρόσταγμα, πού προπηλακίζεται ἀπό τοὺς δυνάστες τῆς θρησκευτικῆς ἢ ἐκκλησιαστικῆς τυραννίας, πού σπρώχνεται στό περιθώριο ἀπό τοὺς ἀλόγιστους φορεῖς τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, ἀνυψώνεται σέ μάρτυρα τῆς πίστεως καί σέ ἀληθινή ἡγεσία στή μακρά φάλαγγα τῆς ἀνθρωπότητας.

Σ' αὐτό τό λαό ἀπευθύνομαι τώρα. Σαράντα χρόνια διακονῶ τό φρικτό Θυσιαστήριο καί δέν ἀποτόλμησα νά μιλήσω στό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μου, πού εἶναι τό κυρίαρχο σῶμα, γιά τόν προσωπικό μου σταυρό καί τήν ἀτο-

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Διμηνιαῖο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης-Ἐκδότης

ὁ Ἀρχιμανδρίτης

Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

Διεύθυνση

190 11 Αὐλῶν-Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

μική μου περπέτεια. Ούτε διανοήθηκα νά κάνω μιά δημόσια αναφορά καί απολογισμό τῶν διωγμῶν "οἷους ὑπήνεγκα" (Β' Τίτ. 3, 11) στό πλῆθος, στίς καρδιές καί στή σκέψι τῶν παιδικῶν τοῦ Θεοῦ, πού ζοῦν μέ ἔντασι τή μαύρη νύχτα τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καί ὁδοποροῦν ποτιζοντας τό μονοπάτι μέ τίς πύρρινες προσευχές τους καί μέ τό καυτό τους δάκρυ.

Τώρα σταματάω μπροστά τους, ὅχι ἀνοίγοντας τή δική μου καρδιά καί φανερώνοντας τά προσωπικά μου αἰσθήματα. Πρόθεσί μου εἶναι νά ἀποδώσω τήν ὀφειλόμενη εὐγνωμοσύνη σ' ὅλο αὐτό τό λαό, πού εἰκοσιδυό ὁλόκληρα χρόνια στάθηκε ἀλύγιστος. Δέν κάμφθηκε οὔτε ὅταν ἔβλεπε τόν ὅσιο Ἱεράρχη, τόν Λαρίσης Θεολόγο, μέσα ἀπό τά σίδερα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νά δικάζεται καί νά καταδικάζεται δίχως κατηγορία καί δίχως ἀπολογία, οὔτε, ὅταν ἀντιμετώπισε τήν ἀπειλή τῶν ἀφορισμῶν καί τῶν κατατρεγμῶν. Δέν ὑποχώρησε οὔτε μπροστά στίς ὀρδές τῶν ροπαλοφόρων τῶν ΜΑΤ, οὔτε κάτω ἀπό τήν καταπίεσι τῶν ὠργισμένων μπροφόρων. Χρόνια πάσχουν καί προσεύχονται, μετέχουν στήν ὁδύνη, κοινωνοῦν στόν πόνο καί ἀγιάζονται μέ τό πορφυρό αἷμα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καί μέ τή μεταποίηση τῆς λύπης σέ προσδοκία τῆς Ἀναστάσεως.

Ἡ ἔκφρασι τῆς εὐγνωμοσύνης μου εἶναι ἐκπλήρωσι χρέους ἀπό ἕνα ἐπίσκοπο, πού τό διακόνημά του εἶναι νά ὑπηρετῇ τό λαό καί νά θυσιάζεται στό Γολγοθά τοῦ ἱεροῦ του χρέους. Ἐγώ ἀξιώθηκα νά περπατήσω σηκώνοντας τό σταυρό. Τό διωγμό καί τήν παγωνιά τοῦ μίσους. Καί ἐκεῖνοι στάθηκαν στό πλευρό μου καί στό πλευρό τῶν συνδικομμένων ἀδελφῶν μέ ἀγάπη καί μέ αὐ-

τοθυσία. Μέ βαθεῖα συγκίνησι καταθέτω στίς καρδιές ὄλων αὐτῶν τῶν ἀγωνιστῶν καί στήν ἱστορία τήν εὐχαριστία μου. Πού εἶναι μεστή ἀπό ἀγάπη καί μεστή ἀπό ἐλπίδα.

Ὁ λόγος μου, τούτη τή στιγμή, ἀποτελεῖ καί κήρυγμα καί μήνυμα ἐλπίδας. Ἀγγέλλει πῶς ἡ νύχτα δέν μπορεῖ νά εἶναι ἀτέρμονη. Τό σκοτάδι δέν ἀντέχει γιά νά βασιλέψῃ αἰώνια. "Ὅψε Σαββάτων, τῇ ἐπικρωσκούσῃ" (Ματθ. 28, 1) θά ἡχῇσουν οἱ χαρμόσυνες καμπάνες καί θά ἀναγγεῖλουν τή μεγάλη χαρά.

Ἡ κραπάλη καί ἡ βία καί ἡ τυραννία δέν ἀντέχουν στήν παρουσία τοῦ Ἀναστημένου Λόγου τοῦ Θεοῦ. Δέν ἔχουν τή δύναμι γιά νά κυριαρχήσουν αἰώνια. Αἰώνια κυριαρχεῖ ἡ ἀλήθεια, ἡ δικαιοσύνη, ἡ καθαρότητα, τό φῶς. Καί τό αἷμα τῶν μαρτύρων δέν σβήνει τή λαμπρότητα τῆς ἀποστολικῆς πίστεως καί τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἠθους. Τά φωτίζει καί τά λαμπρύνει ἀκόμα περισσότερο.

"Τῶν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καί βύσσον τά αἷματά ἡ Ἐκκλησία Σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι, Χριστέ ὁ Θεός..."

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΘΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ»

Ἡ πρώτη του λειτουργία τήν Κυριακή μετά τήν δεύτερη ἐξορία του τελέσθηκε στό ἀγαπημένο του μοναστήρι, τήν μονή Νέου Στουδίου. Ἡ λειτουργία αὐτή εἶχε ἕνα ἔντονο συγκινησιακό χαρακτήρα. Κοντά του, στήν προσφορά τῆς εὐχαριστίας, τά ἀγαπημένα παιδιά του (ἦταν κοντά του στοὺς ἀγῶνες του καί τώρα κοντά του στήν ἐξορία του). Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ κηρύγματος κρεμάσθηκαν κυριολεκτικά ὅλοι ἀπό τά χεῖλη του. Τό εὐαγγελικό κείμενο ἀναφερόταν στήν ἀγάπη στοὺς ἐχθρούς μας. Καί ὁ ἐπίσκοπος ἀλλοιω-

μένος τή στιγμή εκείνη από τήν επίσκεψη του Ἀγίου Πνεύματος ἀπηύθυνε τά παρακάτω, ἀπροσδόκητα γιά ὅλους μας λόγια, πού μόνο μιά ἁγιασμένη ψυχή μπορούσε νά ἐκστομίσει:

«Ἀδελφοί μου, δέν ἔχω τήν πρόθεση νά κάνω κήρυγμα. Νά ἀναλύσω τό θεολογικό περιεχόμενο τῶν εὐαγγελικῶν ἢ ἀποστολικῶν ἀναγνωσμάτων. Θά ἤθελα ἀπλῶς νά υπογραμμίσω τό μήνυμα τῆς ἡμέρας.

Ζήσαμε μιά τραγική ἐβδομάδα. Εἶδαμε νά ἐκφέρεται ἡ φλόγα τοῦ μίσους καί ἡ τραχύτης τῆς τρομοκρατίας. Καί σήμε-
ρα βρισκόμαστε στό ναό τοῦ Θεοῦ μέ ἕνα μήνυμα καί μέ μιά λαχτάρα. Νά γίνουμε Υἱοί Ὑψίστου. Καί ἀκοῦμε αὐτή τήν Κυριακή, αὐτή τήν ἡμέρα τό λόγο τοῦ Κυρίου μας «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καί εὐχεσθε ὑπέρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς καί διωκόντων ὑμᾶς». Αὐτό εἶναι ἰαχή, εἶναι προσταγή, εἶναι ὑπόδειγμα.

Στήν Καινή Διαθήκη ὑπάρχουν τρία γεγονότα, καί τά τρία συγκλονιστικά, τά ὁποῖα φωτίζουν αὐτή τή διδαχή. Τό πρῶτο γεγονός εἶναι τό παράδειγμα τοῦ Κυρίου μας. Τό ξέρουμε ὅλοι, εἶναι τυπωμένο μέσα στίς καρδιές μας, ἀλλά εἶναι ἀνάγκη νά τό φωτίσουμε. Ἐπάνω στό Σταυρό ἀντίκρουσε ὁ Κύριος τοὺς Γραμματεῖς, τοὺς Φαρισαίους, τοὺς Σαδουκαίους, τοὺς σταυρωτές. Αὐτούς πού ἐφώναζαν, αὐτούς πού τοῦ ἐπέρασαν στό κεφάλι τό ἀκάνθινο στεφάνι, αὐτούς πού τόν ἐκάρφωσαν ἐπάνω στό Σταυρό. Καί τήν τελευταία στιγμή, προτοῦ ὁ Κύριος ἀφήσει τό Πνεῦμα, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς στόν οὐρανό καί εἶπε: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς. Οὐ γάρ οἶδασι τί ποιοῦσι». Αὐτό εἶναι τό ὑπόδειγμα τοῦ Κυρίου. Δέ μᾶς λέει σήμερα ἀπλῶς δι-
δαχές ἢ ἐντολές. Εἶναι λόγος πού ὑπο-

γραμμίστηκε μέ τό αἷμα Του καί μέ τήν προσευχή Του πού τήν ἀπηύθυνε πάνω ἀπό τό Σταυρό.

Στήν Καινή Διαθήκη καταχωροῦνται καί δυό ἄλλα περιστατικά. Τό δεύτερο εἶναι ὁ πρωτομάρτυρας Στέφανος. Ξέρετε πολύ καλά ὅτι τήν ὥρα πού τόν ἐλιθοβόλουν, ὁ Στέφανος εἶχε τή δύναμη, εἶχε τήν ψυχική ἀντοχή νά ἀπευθυνθεῖ στόν οὐρανό καί νά ἰκετεύσει: «Κύριε, μή στήσης αὐτοῖς τήν ἁμαρτίαν ταύτην.» Ἔχει ἰδιαίτερη σημασία ὅτι τό κείμενο ὅπως εἶναι γραμμένο μιλάει γιά ἐπίκληση. «Ἐλιθοβόλουν τόν Στέφανον ἐπικαλούμενον καί λέγοντα μή στήσης αὐτοῖς τήν ἁμαρτίαν ταύτην.» Ἡ ἐπίκληση εἶναι ζήτηση τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ ἀπό καρδίας, εἶναι γνησιότητα, εἶναι πόνος, εἶναι ἐνδιαφέρον.

Ὑπάρχει καί μιά τρίτη ἀναγραφή. Περιέχεται στό τέλος, στόν ἐπίλογο τῆς δευτέρας ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στόν μαθητή του Τιμόθεο. Ἐκεῖ πλέον, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μιλάει γιά τήν ἐγκατάλειψη, τή δυσχέρεια πού βρέθηκε ὅταν πλέον ἦταν ὑπόδικος, κατάδικος στή Ρώμη. «Δημᾶς μέ ἐγκατέλιπε ἀγαπήσας τόν νῦν αἰῶνα» λέει ὁ Ἀπόστολος καί παρακάτω «ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογία οὐδεὶς μοί συμπαραγένετο». Ἀναφέρεται στοὺς χριστιανούς τῆς Ρώμης πού τόν ὑποδέχτηκαν μέ ἀγάπη, μέ σεβασμό ἀλλά μετά τόν λησμόνησαν. «Ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογία οὐδεὶς μοι συμπαραγένετο». Καί προσθέτει: «μὴ αὐτοῖς λογισθεῖν». Νά μὴ λογισθῇ αὐτή ἡ ἁμαρτία, αὐτή ἡ ἐγκατάλειψη ἀπό τοὺς ἀνθρώπους πού θά' πρεπε νά εἶναι παρόντες.

Ἀδελφοί μου, αὐτά τά τρία περιστατικά, οἱ τρεῖς ἀναγραφές τῆς Καινῆς Διαθήκης, νομίζω ὅτι ὑπομνηματίζουν ἐπαρκέστατα τή διδαχή τοῦ Κυρίου μας

καί τό σημερινό μας χρέος. Θέλω νά σᾶς παρακαλέσω νά προσφέρουμε ὅλοι τή σημερινή μας Θεία Εὐχαριστία ὑπέρ τῶν μισούντων ἡμᾶς, ὑπέρ ὅλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι στάθηκαν μέ ἐχθρότητα καί ὑπέρ τῶν ἀδελφῶν καί συλλειτουργῶν οἱ ὁποῖοι δέν συμπαρίσταντο, δέ στάθηκαν κοντά σέ δύσκολες ὥρες. Χρέος μας καί νά προσφέρουμε τήν Εὐχαριστία μέ αὐτές τίς τρεῖς οὐσιαστικές προδιαγραφές πού ὀρίζουν αὐτά τά κείμενα. Πρῶτον, «ἄφες αὐτοῖς τήν ἁμαρτίαν ταύτην». Δεύτερον, «μὴ στήσης αὐτοῖς τήν ἁμαρτίαν» καί τρίτον, «μὴ αὐτοῖς λογισθεῖν».

Ἀδελφοί μου, περπατᾶμε, προχωρεῖ ἡ Ἐκκλησία μέ μόνη λαχτάρα νά συγκροτεῖ τό σῶμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, νά συγκροτεῖ αὐτήν τήν κοινότητα, τῶν υἱῶν τοῦ Ὑψίστου. Καί ὅπως βλέπετε, ἀπό τόν Κύριο μέχρι τό Στέφανο, μέχρι τόν Ἀπόστολο Παῦλο, μέχρι τίς ἱστορίες τῶν αἰώνων ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει διωγμό, τρομοκρατία, καταπίεση καί ταυτόχρονα συλλέγεται, μαζεύεται, συγκεντρώνεται, συνάγεται στό ναό τοῦ Θεοῦ καί προσφέρει αὐτές τίς τρεῖς φράσεις: «οὐκ οἶδασι τί ποιοῦσιν», «μὴ στήσεις αὐτοῖς τήν ἁμαρτίαν ταύτην» καί «μὴ αὐτοῖς λογισθεῖν». Σᾶς παρακαλῶ, τυπώσετε αὐτές τίς φράσεις στήν καρδιά σας καί σ' ὅλο τό διάστημα τῆς σημερινῆς μας Θείας Λειτουργίας προσφέρετέ τες στόν Κύριο.

Αὐτό εἶναι τό μεγαλεῖο τῆς ἐπισκοπικῆς ψυχῆς. Νά μὴ κρατήσῃ κανένα

μίσος, καμιά κακία μέσα του γιά τά ὅσα ἄδικα καί θηριώδη συνέβησαν ἐναντίον του. Καί νά προτρέπει τό εὐχαριστιακό σῶμα νά συνάζεται, νά βιώνει τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας καί νά προσφέρει τήν εὐχαριστία ὑπέρ τῶν μισούντων καί ὑπέρ τῶν μὴ συμπαραστεκομένων στή δοκιμασία τοῦ ἐπισκόπου καί τῆς Ἐκκλησίας ὁλόκληρης. Ἄς ξαναδιαβάσουμε τά λόγια του καί τήν προτροπή του πρὸς τό ἐκκλησίασμα σάν ἓνα μεγάλο θησαυρό πού μᾶς χαρίσθηκε ἀπό τόν πνευματικό μας πατέρα:

«Θέλω νά σᾶς παρακαλέσω νά προσφέρουμε ὅλοι τή σημερινή μας Θεία Εὐχαριστία ὑπέρ τῶν μισούντων ἡμᾶς, ὑπέρ ὅλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι στάθηκαν μέ ἐχθρότητα καί ὑπέρ τῶν ἀδελφῶν καί συλλειτουργῶν οἱ ὁποῖοι δέν συμπαρίσταντο, δέ στάθηκαν κοντά σέ δύσκολες ὥρες».

Οἱ μεγάλοι ἄνδρες ἀναγνωρίζονται καί ἀναδεικνύονται στίς δύσκολες καμπές τῆς ζωῆς τους. Ἐκεῖ δείχνουν τό μεγαλεῖο τους, τά ποιοτικά στοιχεῖα τῆς πνευματικῆς ζωῆς τους, τό βεληνεκές τῆς προσωπικότητάς τους. Παρόμοια ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος αὐτές τίς στιγμές τοῦ διωγμοῦ καί τῆς δεύτερης ἐξορίας εἶναι πού ἀκτινοβολοῦσε τό πρόσωπό του ἀπό τήν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σέ τόσο βαθμό πού γινόταν ἀντιληπτό καί ἀπό τούς κοντινοὺς του ἀνθρώπους.

Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

Ἡ «Ἐλευθερή Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: www.el-pliροφοrissi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιὰ γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: www.spora.gr